În trecere prin Predeal

de Sergiu Someşan din volumul “Carte de magie”, editura Arania, 2001, ediţia a doua editura Vremea, 2005
email
sergiu_somesan @yahoo.com

Victor se trezi abia atunci când un tunet prelung scutură geamurile camerei. Încercă o clipă să ridice capul, dar fulgerul care îi străbătu gelatina care îi ţinea loc de creier îl făcu să se aşeze înapoi. Cuminte. Trăgând uşor de firul fragil al memoriei, încercă să-şi reamintească. Ce a fost de data asta?

Fusese numai una dintre obişnuitele beţii, una dintre cele care se repetau din ce în ce mai des în ultimul timp, sau fusese altceva? O maşină de mare tonaj care trecea pe stradă rupse firul de care tocmai trăgea el, şi recăzu neputincios în valurile vagi ale durerii şi uitării. Nu-i nimic, fără îndoială avea să-şi reamintească totul ceva mai târziu. Spera numai că nu făcuse prea multe prostii.

Acum parcă îşi amintea... un restaurant mic pe undeva prin spatele spitalului militar şi pe Tase, care spunea: Dacă bem până ni se face rău, cel puţin putem merge la spital.

„Nu putem, că nu avem uniforme!“ se maimuţărise Geta. Şi el ce a răspuns? A spus ceva, cu privirea şefului aţintită asupra lui. Prin aburii vinarsului tare, mirosind a prună culeasă de zâne din livezi ceţoase, şi-a dat seama de gafa făcută şi a dat paharul peste cap, căutând în băutură o alinare care nu avea de unde să vină.

Ce a spus? Ce a făcut? După arsura vinarsului a băut repede câteva guri de apă verzuie şi coclită. Apă verzuie... acvariul... Lângă ei era un acvariu imens, sau poate numai aşa i se părea lui, cu apele verzi şi limpezi ca ochii ei şi cu peştii vioi si portocalii mişcându-se ca nişte reproşuri mici şi tăcute prin apă.

A cufundat paharul în acvariu şi a băut ca într-un vis. Câţiva dintre ei l-au privit din paharul cu apă pe care l-a dat peste cap. Oare a băut sau a mâncat peştii ăia, ori totul e doar o prelungire firească a coşmarului din care tocmai se trezise? Se pipăi uşor cu mâna pe burtă, de parcă ar fi putut să-i simtă. Nu mişca nimic. Trase iar uşor de firul coşmarului: doi peştişori i se mai zbăteau

încă între dinţi când s-a ridicat de pe scaun clătinându-se. A extras unul de coadă şi i l-a oferit elegant Getei: E tot ce mai pot să-ţi dau, un peşte mic şi o iubire mare.

A trecut apoi demn printre rândurile chelnerilor până la uşă. S-a întors teatral, a dat cu ochii de mutra vineţie a redactorului-şef şi l-a arătat chelnerilor cu mâna: Peştii îi plăteşte el!

„Şi pe Geta o plăteşte!“ ar fi vrut să le strige tuturor, dar poate ca nu era adevărat. Spera să nu fie adevărat.

Plângând prin ploaie, s-a târât până la redacţie. O să şterg, dracului, toate reportajele mele... tot… tot.

„O sa se ducă dracului ziarul vostru.“

Pornise calculatorul în întunericul lânced al serii de sâmbătă când toată clădirea dormea sub ochiul vigilent al portarului. Doar la etaj mai era o lumină aprinsă unde o stagiară voia să-şi depăşească norma. Oare a şters ceva? Şi oare ziarul chiar nu ar mai fi apărut fără cele trei reportaje pe care fostul lui coleg i le publica din milă? Prin aburii beţiei începuse să râdă, trântindu-şi mâinile pe taste, pornind arabescuri de programe. Unul clipea indecent într-un colţ al monitorului.

Clic!

— Salut! a scris Oana.

Cineva îl salutase. Cineva nu-şi întorcea faţa de la el aşa cum o făcuse Geta când încercase să o sărute. Oana! Conştiinţa lui, care se pregătea sa alunece undeva în adâncuri, ieşi la suprafaţă. Cineva l-a salutat. Oana.

— Hi, Oana!

— Sunt în Cluj şi mă plictisesc grozav. Vrei să vorbeşti cu mine?

— Vreau, tastă el grăbit.

Eu sunt în Braşov şi mă trezesc greu, gândi el. Dacă mă voi mai trezi vreodată. Dacă nu cumva ăsta e un delirium tremens mai special. Gândacii şi şerpii înlocuiţi cu fantome blonde.

— Eşti blondă ? întrebă el grăbit spre a-şi confirma bănuielile.

— Şatenă, sosi răspunsul ei prompt. De ce, nu suporţi blondele?

— Nu, îi confirmă el la fel de prompt, gândindu-se la cârlionţii Getei.

Apoi... Cât au mai discutat? Toată noaptea aproape... Şi mâine mă duc acasă, în Brăila, spunea ea... Vreau să mă opresc o oră în gara din Predeal şi să beau o cafea cu tine... Se poate?

„În gara cu formă de fluture“, a spus el, sau ea, pentru că de la o vreme intraseră într-un fel de sincronism care îi făcea să-şi ghicească gândurile cu o clipă înainte de a fi exprimate. Cu nimeni, niciodată nu mai simţise şi nu mai trăise aşa ceva.

S-a putut oare? Duminică la miezul nopţii, în gara Predeal! De ce acolo, de ce atunci? Ziua, lucrurile atât de frumoase şi de minunate din timpul nopţii parcă îşi mai dăduseră jos din stratul de minunată poleială. Gemând, se dădu jos din pat şi privi la ceas. Mai avea timp berechet, dar oare cât era vis şi cât realitate? Într-un fel de vis l-a crezut şi taximetristul care l-a dus spre seară în Predeal, pentru că i-a cerut să-i achite cursa în avans. A ajuns fugind în gară, împleticindu-se pe peron.

Trenul trecea alunecând încet pe lângă el. Vagoanele se clătinau şi o uşă se deschise.

„Oana!“ şopti el şi îi văzu ochii întunecaţi cufundându-se în adâncurile minţii lui.

„Deci tu erai?“ întrebă el şoptit, mai mult a confirmare decât întrebare, şi înclinarea graţioasă a capului ei putea fi un răspuns.

— Vino, şopti ea, sau doar i se păru lui că şopteşte, şi vagoanele se clătinară dintr-o dată ameninţătoare.

Făcu un pas înainte, şi un impiegat strigă ceva dinspre gara în formă de zbor de fluture.

Mâna Oanei îl cuprinse tandră de după gât, şi vertebrele îi trosniră uşor. Buzele i se desfăcură într-un surâs tandru sub sărutarea ei…

* * *

Impiegatul le explica celor adunaţi lângă trupul dintre linii:

— A trecut cu ochii spre linia cealaltă, fără să se uite nici o clipă la marfarul care se apropia. Se uita ţintă la linia doi, dar acolo nu era nimic, abia peste o oră vine acceleratul de Cluj...

de Sergiu Someşan din volumul “Carte de magie”, editura Arania, 2001, ediţia a doua editura Vremea, 2005

email
sergiu_somesan @yahoo.com